

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.**, IČ 271121161, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupen JUDr. Hanou Nenadálou, advokátkou, se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6788-3/2012-170100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 Af 22/2012 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce podal dne 20. 3. 2015 kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 24. 2. 2015, č. j. 3 Af 22/2012 – 48 (dále „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále „žalovaný“) ze dne 24. 5. 2012, č. j. 6788-3/2012-170100-21 (dále „napadené rozhodnutí“).

Působnost Celního ředitelství Praha, jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím celních úřadů, přešla dle § 82 odst. 1 a 2 a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, na Generální ředitelství cel. Dále je proto označení „žalovaný“ používáno jak pro Celní ředitelství Praha, tak pro Generální ředitelství cel.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha 2 (dále „celní úřad“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5278-3/2010-176400-021 (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo dle článku 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), ve výši 511.772 Kč.

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že příčinou nezaúčtování předmětné částky cla bylo uvedení nesprávných údajů o sazebním zařazení zboží v celním prohlášení. Po provedení následné kontroly se ukázalo, že zboží „nekompletní nesmontovaná jízdní kola mající podstatné rysy kompletních jízdních kol“ bylo v celním prohlášení nesprávně zařazeno jako „části a součásti (náhradní díly) jízdních kol“. Celní úřad v celním řízení celní prohlášení neověřoval a neprováděl kontrolu zboží, neboť nebylo povinností celního úřadu tyto úkony provádět. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování cel, stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, celní orgány byly povinny dodatečné zaúčtování provést. Žalovaný proto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto potvrdil.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se nevypořádal s tím, že již před samotným daňovým řízením proběhla dne 22. 10. 2007 kontrola zboží celním orgánem. Žalobce měl právo se domnívat, že pokud kontrolor v okamžiku kontroly nepojal podezření o správnosti sazebního zařazení, jsou údaje o sazebním zařazení správné, a na základě tohoto uvedl příslušné podpoložky do celního prohlášení. Dále se žalobce dovolával článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, podle kterého se neprovede dodatečné zaúčtování, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Chyba celního úřadu vyplývala podle žalobce z jeho aktivního chování a byla způsobena kumulací kontroly zboží a následného propuštění tohoto zboží do navrženého režimu, neboť celní úřad neměl námítky ohledně sazebního zařazení zboží v okamžiku kontroly, ačkoli mu tyto údaje v době kontroly byly známy.

II. Napadený rozsudek

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předně poukázal na skutečnost, že žalobce nenamítal nesprávné sazební zařazení zboží pro účely výpočtu cla, nýbrž brojil pouze proti postupu celního orgánu a namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost shledával v tom, že celní orgány se nevypořádaly s tím, že již před samotným daňovým řízením proběhla kontrola zboží celním orgánem. Podle městského soudu ze spisového materiálu vyplynulo, že příčinou nezaúčtování předmětné částky cla bylo uvedení nepravdivých údajů o sazebním zařazení zboží v celním prohlášení. Městský soud odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora C-173/06 *Agrover Srl* ze dne 18. 10. 2007, dle něhož příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Podle městského soudu nebyla naplněna již první podmínka, podle které došlo k nezaúčtování dlužného cla následkem chyby ze strany příslušných orgánů. Žalobce označil za chybu celního orgánu, že při kontrole zboží týkající se ochrany práv z duševního vlastnictví, která proběhla ještě před podáním celního prohlášení, celní orgán nenamítal nic proti navrhovanému zařazení zboží. Městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a judikaturu Evropského soudního dvora, dle které musí chyba na straně příslušného celního orgánu spočívat v jeho chybném aktivním jednání. Podle judikatury může chyba spočívat i v pasivním jednání, avšak jde o výjimku z pravidla, které vyžaduje aktivní jednání, v daném případě však taková situace nenastala. Účelem kontroly uskutečněné dne 23. 10. 2007 (pozn. NSS

pokračování

– dle obsahu spisu kontrola proběhla 22. 10. 2007, dne 23. 10. 2007 byl o této kontrole sepsán záznam) bylo provedení ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejnerů se zaměřením, zda tímto zbožím nejsou porušována práva z duševního vlastnictví. V rámci uskutečněné kontroly celní orgán vůbec nemohl a ani neposuzoval sazební zařazení zboží. Kontrola proběhla v době před podáním celního prohlášení, v němž teprve deklarant sazební zařazení zboží navrhuje. Celní orgán tedy v době uskutečněné kontroly nejenom neměl žádné podklady týkající se navrhovaného zařazení zboží, ale v rámci dané kontroly mu vůbec nepříslušelo zařazení zboží posuzovat.

Podle městského soudu žalobce mylně tvrdil, že provedená kontrola musela odpovídat kontrole ve smyslu článku 42 celního kodexu, Toto ustanovení je v celním kodexu systematicky zařazeno do kapitoly 2 - předložení k celnímu řízení, nemůže se tedy vztahovat na kontrolu práv duševního vlastnictví. Podle městského soudu byl nesprávný taktéž odkaz na článek 68 celního kodexu, protože i ten lze použít až po předložení celního prohlášení a nemá žádný význam pro úkony učiněné před jeho podáním. Tvzení žalobce, že požádal o provedení kontroly před propuštěním zboží, ze správního spisu nevyplývá a žalobce své tvrzení o žádný důkaz neopírá. Městský soud na závěr shrnul, že žalobce směšuje tři úkony celního orgánu. Zprvé dne 23. 10. 2007 proběhla kontrola, jejímž předmětem bylo zjištění, zda dováženým zbožím nedochází k porušení práv duševního vlastnictví. V rámci této kontroly celnímu orgánu nepřísluší zkoumat sazební zařazení zboží. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodoval o propuštění zboží do navrženého celního režimu. Celní úřad přitom posuzoval, zda je dané zboží způsobilé k tomu, aby mohlo být propuštěno, avšak nezkoumal s tím současně správnost zařazení zboží do sazebníku pro účely výpočtu cla. Dalším úkonem je kontrola toho, zda navržené zařazení předmětného zboží do celního sazebníku skutečně odpovídá charakteru zboží. Účelem této kontroly je ověřit, zda bylo vybráno clo ve správné výši. Teprve v tomto momentu celní úřad zkoumá, zda údaje v celním prohlášení odpovídají charakteru a účelu zboží v souladu s celní nomenklaturou. Celní orgán se tak nedopustil pochybení ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, když po kontrole ohledně možného porušení práv duševního vlastnictví ani v rámci rozhodnutí o propuštění zboží do daného celního režimu neupozornil žalobce, že jím zamýšlené sazební zařazení zboží je nesprávné. Žalobce se nemůže úspěšně dovolávat dobré víry vycházející pouze z toho, že celní orgán při předcházející kontrole nevznesl žádné námitky ohledně sazebního zařazení zboží. V dané věci byl výsledek kontroly na ochranu práv duševního vlastnictví pro dané rozhodnutí irelevantní. Z výše uvedených důvodů městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že není pravdou, že celní orgán neměl v době provádění částečné kontroly zboží žádné podklady týkající se zařazení zboží, neboť při provádění částečné vnitřní kontroly dne 22. 10. 2007 celní úřad provedl ztotožnění přepravovaného zboží s předloženými doklady, tedy celní úřad měl všechny obchodní faktury a přepravní doklady včetně údajů o sazebním zařazení zboží a věděl, že obsahem kontrolovaného kontejneru jsou části kol. Celní úřad toto zboží, popsané a zařazené v celním prohlášení jako „náhradní díly jízdních kol“ propustil svým rozhodnutím ze dne 2. 11. 2007, e. č. 07CZ17030012740616, do režimu volného oběhu, přičemž disponoval všemi nezbytnými doklady, ale současně i záznamem o provedené kontrole č. j. 1014/07-170300-02 ze dne

23. 10. 2007. Součástí celního prohlášení byl i rozpis zboží ke kontejneru CBHU 1666122 a faktury za zboží SV-7B-1, ze kterých vyplývá, že v tomto případě bylo dovezeno 2244 kusů rámu, 2244 ks řízení a řidítek a taktéž 2244 ks jejich částí a součástí. Celní prohlášení bylo celním úřadem přijato okamžitě, bez jakýchkoli námitek.

Stěžovatel má za to, že částečná vnitřní kontrola provedená dne 22. 10. 2007 byla kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu, neboť se jednalo o kontrolu zboží předloženého k celnímu řízení, tedy se jednalo o kontrolu dle celních předpisů a nelze uzavřít, že se jednalo o kontrolu vztahující se pouze na kontrolu práv vyplývajících z duševního vlastnictví. Celní orgán měl povinnost výsledky kontroly použít i při rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu a pro stanovení výše cla, kdy měl celní orgán možnost ověřit si správnost údajů uvedených v celním prohlášení ve vztahu k zařazení zboží. S ohledem na obsah protokolu ze dne 23. 10. 2007, kde je uvedeno, že kontejner obsahoval jednotlivé, zde specifikované části jízdních kol, nelze uzavřít, že tato kontrola se týkala pouze dodržování předpisů o ochranných známkách. Stěžovatel dále odkázal na čl. 37 ve spojitosti s čl. 4 bod 13 a 14 celního kodexu a uvedl, že výsledky celních kontrol jsou pro celní orgány závazné.

Stěžovatel je přesvědčen, že částka cla dlužného ze zákona nebyla v daném případě zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, tedy následkem jednání Celního úřadu Praha 2, který, ač měl veškeré podklady, rozhodl o propuštění zboží do volného oběhu s jeho sazebním zařazením jakožto „náhradní díly jízdních kol“ a vyměřil clo dle tohoto sazebního zařazení. Stěžovatel pak nemohl žádným rozumným způsobem zjistit, že zboží patří do podpoložky „nekompletní nesmontovaná jízdní kola mající podstatné rysy kompletních jízdních kol“, přičemž jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Není tedy pravdou, že příčinou nezaúčtování předmětné částky cla bylo uvedení nepravdivých údajů o sazebním zařazení v celním prohlášení. Celní prohlášení bylo kompletní a poskytovalo všechny nezbytné doklady a takový popis zboží, že celní úřad měl možnost zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení. Celní orgán si musel být vědom toho, jakou komoditu kontroluje a měl dostatečný prostor k tomu, aby případné sazební nesrovnalosti objevil ještě před propuštěním zboží. Podle stěžovatele byly naplněny podmínky pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že účelem kontroly podle protokolu ze dne 23. 10. 2007 bylo provedení ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejnerů se zaměřením, zda tímto zbožím nejsou porušována práva z duševního vlastnictví. V rámci této částečné vnitřní kontroly orgány neposuzovaly sazební zařazení zboží, a ani nemohly, neboť tato kontrola proběhla v době před podáním celního prohlášení (dne 2. 11. 2007), v němž deklarant sazební zařazení navrhuje a s nímž je teprve zboží do tohoto celního řízení předloženo. V době dotčené kontroly nebylo ještě podáno celní prohlášení, nebylo tedy ani zahájeno dotčené celní řízení a zboží v tomto celním řízení nemohlo být případně kontrole za účelem ověření přijatého celního prohlášení podrobena a celnímu úřadu vůbec nepřislušelo sazební zařazení zboží posuzovat. Následně na základě podaného celního prohlášení celní úřad rozhodl o propuštění zboží do režimu (dne 13. 11. 2007) bez jeho kontroly, tedy bez ověření ve smyslu § 73 odst. 1 celního kodexu. Provést kontrolu zboží za účelem ověření údajů uvedených v přijatém celním prohlášení je právem celního úřadu, nikoliv jeho povinností. Podmínky pro dodatečné doměření cla na základě následné kontroly zboží byly splněny. Provedená kontrola nemohla být kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu, a to z hlediska předmětu dotčené kontroly (ověření porušování práv duševního vlastnictví) i z hlediska časového (kontrola před podáním celního prohlášení).

pokračování

Zmiňovaný čl. 42 celního kodexu typově vůbec není „kontrolou“, kterou by prováděly celní orgány, ale jen umožňuje deklarantovi, aby si před podáním celního prohlášení ověřil vlastnosti zboží. Podrobnosti této prohlídky upravoval čl. 182 (v současné době čl. 187a) nařízení Komise č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex v platném znění. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 22. 10. 2007 byla provedena částečná vnitřní kontrola kontejnerů číslo CBHU 615984-0 a CBHU 166612-2, v jejímž rámci došlo ke ztotožnění přepravovaného zboží s předloženými doklady. Z protokolu o provedené kontrole ze dne 23. 10. 2007, č. j. 10014/07-170300-02, plyne, že kontrola byla zaměřena na ochranné známky, zboží nevykazovalo známky padělků. Celní úřad rozhodnutím ze dne 2. 11. 2007, ev. č. 07CZ17030012740616, na návrh žalobce, deklaranta příslušného celního prohlášení, propustil do volného oběhu dovozené zahraniční zboží. Dne 15. 9. 2009 Celní ředitelství Praha zahájilo kontrolu dle čl. 13 a 78 celního kodexu a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „celní zákon“). Předmětem kontroly bylo ověření správnosti údajů uvedených ve výše uvedeném rozhodnutí ze dne 2. 11. 2007. Dne 30. 3. 2010 vydalo Celní ředitelství Praha kontrolní protokol o provedení následné kontroly č. j. 2793-4/2010-170100-24, ve kterém konstatovalo zjištění související s únikem na cle. Na základě výsledku následné kontroly byl vydán platební výměr, kterým bylo dodatečně vyměřeno clo ve výši 511.772 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí a opakuje námitky, které již posuzoval městský soud, přičemž vady napadeného rozsudku napadá v obecné rovině. Stěžovatel tvrdí, že částečná vnitřní kontrola ze dne 22. 10. 2007 byla kontrolou ve smyslu čl. 42 celního kodexu a že celní orgán měl povinnost výsledky kontroly použít i při rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu a pro stanovení výše cla. Stěžovatel tvrdí, že celní úřad měl při částečné vnitřní kontrole všechny obchodní faktury a přepravní doklady včetně údajů o sazebním zařazení zboží. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že tvrzení městského soudu, že celní orgán v době uskutečněné kontroly neměl žádné podklady týkající se navrhovaného zařazení zboží, není nepravdivé, jak uvádí stěžovatel. Celní orgán měl v průběhu částečné vnitřní kontroly k dispozici předložené doklady, nicméně až v celním prohlášení deklarant navrhuje sazební zařazení zboží.

V hlavě III., kapitole 2 celního kodexu je upraveno předložení zboží k celnímu řízení. Podle čl. 42 celního kodexu, „*Poté, co bylo předloženo k celnímu řízení, a na základě povolení celních orgánů může být zboží prohlíženo nebo z něj mohou být odebírány vzorky za účelem přidělení celně schváleného určení.*“ Tento článek umožňuje deklarantovi ověřit vlastnosti zboží na jeho žádost [srovnej čl. 182 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí Celní kodex Společenství, (dále jen „Nařízení č. 2454/93“)]. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem,

že částečná vnitřní kontrola ze dne 22. 10. 2007 nebyla kontrolou ve smyslu článku 42 celního kodexu, byla zaměřená na ochranné známky a z ničeho nevyplývá, že by proběhla na žádost deklaranta.

Celní orgán rozhodoval o propuštění zboží do volného oběhu až na základě podaného celního prohlášení. Podle čl. 199 Nařízení č. 2454/93 se má za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním zboží do daného celního režimu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 Afs 79/2008 - 91, konstatoval, že „(p)ři rozhodování o propuštění stěžovatelčina zboží do volného oběhu není současně rozhodnuto o správnosti jeho zařazení podle celního sazebníku. Chybné zařazení zboží zjištěné v průběhu následné kontroly pak má vliv na správnost výše cla; při zjištění pochybení je povinností celního úřadu clo doměřit ve správné výši. Pro tento právní závěr je irelevantní, že v řízeních souvisejících s propuštěním zboží do volného oběhu bylo zboží kontrolováno v rámci tzv. velkého celního řízení na základě čl. 68 Celního kodexu Společenství (na rozdíl od řízení podle čl. 71 odst. 2 Celního kodexu Společenství, které probíhá bez ověření celního prohlášení, kdy se rozhodnutí celního úřadu opírá pouze o údaje uvedené v celním prohlášení).“ (bod 21)

Stěžovateli bylo dodatečně vyměřeno clo na základě zjištění v rámci následné kontroly ve smyslu čl. 78 celního kodexu a § 127 celního zákona. Podle čl. 78 celního kodexu odst. 1 „(p)o propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat.“ Podle čl. 78 odst. 2 „(p)o propuštění zboží mohou celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo.“ Tato následná kontrola proběhla i v nyní posuzovaném případě, konkrétně dne 15. 9. 2009, a byla zaměřena na ověření správnosti údajů uvedených v celním prohlášení.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že žalobce zaměňuje jednotlivé úkony celních orgánů, které mají odlišný účel. Ke stejnému závěru nadto dospěl již v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 Afs 72/2015 - 36 (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), týkajícím se obdobné věci stěžovatele.

Žalovaný neměl povinnost, ani možnost, použít výsledky kontroly ze dne 22. 10. 2007 zaměřené na ochranu práv duševního vlastnictví při rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu ve vztahu k sazebnímu zařazení zboží, neboť kontrola za účelem ověření sazebního zařazení zboží se provádí až na základě celního prohlášení. Nadto ze záznamu o kontrole ze dne 23. 10. 2007 ani neplyne, že by kontrolor provedl kontrolu celního zařazení. To, že zboží bylo propuštěno, neznamená, že celní orgán nemůže povést následnou kontrolu a případně doměřit clo.

Stěžovatel dále namítal, že částka cla dlužného ze zákona nebyla v daném případě zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, neboť celní prohlášení bylo kompletní a poskytovalo všechny nezbytné doklady a takový popis zboží, že celní úřad měl možnost zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení. Podle stěžovatele byly naplněny podmínky pro neprovedení dodatečného zaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že v žalobě stěžovatel shledával důvody pro aplikaci tohoto článku z důvodu chyby celního úřadu spočívající v aktivním jednání způsobeného kumulací kontroly zboží a následného propuštění zboží do navrženého režimu.

pokračování

Podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud: „*částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení*“.

Městský soud nejprve citoval rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10. 2007 ve věci *Agrover Srl* sp. zn. C-173/06, ECLI:EU:C:2007:612, v němž jsou definovány podmínky pro nezaúčtování dodatečně vyměřeného cla, přičemž městský soud dospěl k závěru, že nebyla splněna již první podmínka a to, že k nezaúčtování dlužného cla má dojít následkem chyby ze strany příslušného orgánu. Nejvyšší správní soud se s tímto právním posouzením ztotožňuje, a má za to, že podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nebyly splněny. Stěžovatel za chybu orgánu považuje jednání celního úřadu, který, ač měl veškeré podklady, rozhodl o propuštění zboží do volného oběhu s jeho sazebním zařazením jakožto „náhradní díly jízdních kol“ a vyměřil clo dle tohoto sazebního zařazení, celní úřad měl přitom možnost zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil, kdy může dojít k chybě ze strany celního orgánu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014 – 40, dospěl k právnímu názoru, že „(p)rávo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů. V případě pouhé akceptace celního prohlášení k takovému aktivnímu jednání nedochází.“ Dále v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015 - 60, konstatoval: „*Celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola (...)*“. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 120, a ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96), předmětem řízení o propuštění zboží do volného oběhu je právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do tohoto režimu. Žalovaný se tedy v posuzovaném případě nemohl rozhodnutím o propuštění zboží dopustit chyby přičitatelné aktivnímu jednání.

Stěžovatel v žalobě nenamítal chybu spočívající v pasivitě žalovaného, a v kasační stížnosti pouze uvádí, že celní prohlášení poskytovalo takový popis zboží, že celní úřad měl možnost zjistit, že došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že městský soud se v obecné rovině zabýval i tím, kdy může chyba celních orgánů spočívat v pasivním chování (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 – 96), městský soud však neshledal, že by nastala situace pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatele ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

Výroky o nákladech řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu